

Cine ești tu ?

Mirimirela

Azi, e un secol de când ai plecat
De când ai stins focul
Un secol de când mi-am forțat norocul
Și jocul, am forțat.

Mă plimb cu tăpile goale
Prin iarba moale de acasă
Mă duc agale, pe cale. ..
Ajung într-o pădure deasă.

Sunt singură, ca luna
Care suspină pe cer
Plâng, ca nebuna
Te chem și te cer.

Nu auzi, nu vezi, nu vrei să mă crezi
Ca o stâncă ești, ești de neclintit
Da'-ți cresc frunze verzi,
Stânca a-nverzit !

Și pădurea toată, parcă-nmugurește
Într-o clipă parcă, toată ne vorbește
Și-o rază de lună
Ar vrea să ne spună :

"Focul nu s-a stins
Ați visat ! E vis !
Hai, deschideți ochii"...
Dar, în miezul nopții

Când s-au ales sortii
O forță m-a luat și m-a îngropat
În inima ta. Simțeau cum bătea ?
Cred că n-ai simțit. ..

Că ai răscolit
Pădurea și cerul. Cum nu m-ai găsit
Un colț viu de stea
Adânc, l-ai înfipt în inima ta.

De-atunci sângerez și aștept să vii...
Sunt frunza ruginită a nucilor din vii
Sunt asfințitul, vara și macii pe câmpii

POEZII ONLINE

Și sunt scânteia. Focul din iernile pustii.

Tu, cine ești... mai știi ?